

Aquesta és la història de Zack, un home nord-americà de 23 anys que vivia a Califòrnia. Vivia tota la vida: tenia diners, feina... tot el que li quedava era un amant i s'ho passaria bé per a tota la vida. També era una persona optimista. Però el pensament de Zack actual sembla una cosa així:

"Per què jo?"

"Què vaig fer per merèixer això?"

"A-a-algú em salva"

"Vull escapar"

Per què és així? Doncs, per saber-ho, haurem de rebobinar enrere....

Era com qualsevol dia, Zack acabava de baixar de la feina i va visitar un cafè. Al cafè? Per descomptat, no, havia visitat per casualitat aquest cafè, allà es va enamorar de seguida de la propietària, la Kate. Amb els mesos, s'han conegut força bé. Així com estava prenent el seu cafè habitual, va passar una cosa: 3 homes que anaven de negre totalment van entrar i, de sobte, van començar a destruir tot el cafè. Zack havia intentat defensar la Kate i ho va fer força bé, tenint en compte que no té ni una mica d'experiència de combat. De la mateixa manera que pensava que els podia manejar, l'home del mig va treure una pistola i-
bang

Va morir....O això va pensar ell...

Va passar una quantitat desconeguda de temps i es va despertar en una cambra blanca. No hi havia portes, ni finestres... res. No, espera, hi havia alguna cosa, al sostre, una estranya esfera amb un punt vermell brillant al mig. El "punt" es va presentar com a polvorí. Suposadament era una A.I avançada i dissenyada per deixar sobreviure en Zack. Aleshores va començar Zack's dies del "cicle de la quarantena", com l'anomenava Zack.

Tornant a l'actualitat ...

Es va despertar a una hora desconeguda,. Després va rebre la disculpa excusa del dinar en un moment desconegut i, finalment, alguns dies més tard, va fer determinats exercicis per mantenir el cos sa com un polvorí. No tenia ningú més que una A.I amb qui parlar, lentament es va tornar boig. Va ser ell mateix, CADA CADA DIA. Fins que, un dia ...

(inserir sorolls sacsejadors)

Tot va començar a tremolar i quan em van preguntar, la polsosa no va respondre. No, això era diferent del normal, era com si ni tan sols hi fos. Es va obrir una porta que ni tan sols sabia que existia. Sí, puc escapar - va pensar Zack. Va sortir de l'habitació per primera vegada en el que sentia com anys. Va veure colors, colors diferents del vermell i el blanc. Va vessar llàgrimes no de tristesa però per primera vegada per culpa de la felicitat. No hi havia ningú, era molt sospitos. Però Zack no ho pensava, no, no li quedava la fortalesa mental per fer-ho. Tot el que volia era escapar-se. Després va sortir d'una escotilla, cap a un terreny en un desert. Pel que podia veure, no hi havia sorra. Però no li importava. En qualsevol lloc és millor que a l'habitació. Va caminar durant hores i hores, va començar a tenir set, que a la fam, durant un segon, fins i tot va sentir lamentació per haver deixat aquell Déu abandonat. Però llavors, de sobte, a la distància, va veure alguna cosa. Semblava un supermercat? Va començar a córrer a l'instant amb tota la seva força i quan va arribar allà hi va veure menjar: REAL ALIMENTACIÓ. Va començar a menjar i beure a l'instant tot allò

que podia tenir. Després d'omplir-se l'estómac, va deixar-ho tot a l'instant i es va adormir. Quan es va despertar, va veure un sostre blanc, es va espantar i va saltar, només per veure gent, només podia suposar que eren infermeres i metges. Aleshores es va adonar que duia una roba pacient i, de seguida, es va trencar i va començar a plorar amb sanglots. Després de plorar un temps desconegut, va parlar amb els metges i els va explicar tot el que li havia passat. Després va parlar amb la policia per explicar-los-ho tot. Quan la policia va acudir-hi per comprovar aquell lloc, la portera van dir que no podrien trobar res. Estava confós, però no li importava. No volia haver de tenir res més a veure amb aquest lloc. Quan li van preguntar com va arribar ell va dir que 3 excursionistes havien trobat el seu cos inconscient a la muntanya. Va quedar immediatament atordit perquè no recordava haver vist cap muntanya, va pensar que estava en un desert, però ho va descriure entre al·lucinacions de la fam i la set.

Han passat uns mesos i ha tornat a viure com abans, també li ho va confessar a la Kate i ara viuen junts. Però encara va de vegades a la cafeteria. Zack havia pensat que tot havia tornat a la normalitat. Era feliç i només volia viure en aquest moment per sempre, però la vida no sempre és tan fàcil com sembla...

(Zoom ominós i després... es mostra un punt vermell).